

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118230269
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118230269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. J. XX, XXX XX T. T., zast. JUDr. Peter Škrabák, advokát so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie, že žalovaný nemá právo domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o zaplatenie finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 9Csp/28/2018-111 zo dňa 14. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 9Csp/28/2018-111 zo dňa 14. decembra 2018, v napadnutej časti I., II., IV. a V. výrokovej vety p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou určil, že žalovaný nemá právo domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.09.2015 prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 14.09.2015 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, druhou výrokovou vetou určil, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi účastníkmi dňa 14.09.2015 je neplatná, treťou výrokovou vetou žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, štvrtou výrokovou vetou rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania a piatou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 199,- Eur.

2. Na odôvodnenie okresný súd uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy ako aj zmluva o úvere sú neplatné a súčasne žiadal finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur. Podaním zo dňa 12.06.2018 navrhol zmenu žalobného petitu o IV. výrok, a teda aby súd určil, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

3. Z predloženej zmluvy o úvere súd zistil, že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.000,- Eur za odplatu 968,- Eur. Úrok z toho predstavoval 68,80 % a RPMN 28 %. Splatnosť bola dojednaná do jedného roka, t.j. do 14.09.2016. Túto zmluvu súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Súčasne so zmluvou o úvere bola dojednaná aj dohoda o plnení v splátkach, v ktorej sa žalobca zaviazal uhradiť celkovú čiastku 1.968,- Eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 164,- Eur pri RPMN určenej na 304,10 %. Účastníci zmluvy uzatvorili dňa 14.09.2015 aj dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že výška priemernej hodnoty RPMN platnej ku dňu podpísania

zmluvy bol vo výške 24,67 %, dvojnásobok je teda 49,34 %, avšak len samotný úrok bol dohodnutý vo výške 68,80 %. Z vykonaného dokazovania súd vyvodil, že úverová zmluva je neplatná, nakoľko dojednanie ohľadom výšky odplaty odporuje zákonu. Keďže súd určil, že hlavný záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy je neplatný, považoval za neplatný aj zabezpečovací záväzok, a to dohodu o zrážkach zo mzdy, preto žalobe v časti I. a II. vyhovel. Vzhľadom k tomu, že určil, že úverová zmluva je absolútne neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nebol daný záujem na určení jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, preto súd v tejto časti žalobu zamietol. V dôsledku neunesenia dôkazného bremena súd zamietol žalobu aj v časti finančného zadostučinenia. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Súd zároveň rozhodol aj o súdnom poplatku v zmysle § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch.

4. Proti I., II., IV. a V. výrokovej vete podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že nebol daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 14.09.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, avšak túto nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, pretože nedošlo k naplneniu dôvodov daných ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvedenie RPMN, nakoľko tento údaj neabsentuje, pričom toto by bol jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Vyslovil názor, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov. Žalovaný v odvolaní namietal aj skutočnosť, že výška RPMN bola vypočítaná vo výške 28 % a priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania zmluvy bola vo výške 24,67 %, a teda výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN. Uviedol, že žalobca nebol k podpisu zmluvy o úvere donútený a nedostatok opatrnosti spotrebiteľa nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalovaný nesúhlasil ani s výrokom rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Mal za to, že predmetná dohoda bola uzavretá platne a v súlade s právnymi predpismi, pričom bola obsiahnutá na samostatnej listine, ktorú si mohol žalobca preštudovať a až následne ju podpísať. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti I., II., IV. a V. výrokovej vety zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žiadal zároveň náhradu trov konania.

5. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca, ktorý mal za to, že súd prvej inštancie vec správne posúdil. Konštatoval, že odvolacie dôvody žalovaného neobstoja, nakoľko súd správne posúdil, že v zmysle § 137 písm. c) CSP mal žalobca naliehavý právny záujem na výroku súdu, nakoľko pokračujúcimi zrážkami zo mzdy bolo priamo ohrozené hospodárenie žalobcu. Uviedol, že okresný súd správne konštatoval, že dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi a vyslovil neplatnosť zmluvy. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie vecí na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti I., II., IV. a V. výrokovej vety v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalobca sa žalobou podanou dňa 23.02.2018 domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, určenia neplatnosti zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, finančného zadostučinenia a nariadenia neodkladného opatrenia. K žalobe žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý sa vyjadril ku všetkým v žalobe uvádzaným skutočnostiam a navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Následne podal vyjadrenie žalobca a opätovne žalovaný. Jednotlivé

podania strán sporu odvolací súd preskúmal a oboznámil sa s ich obsahom, tak ako aj s obsahom zápisníc o pojednávaní.

8. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.09.2015, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným, mal súd za preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi - spotrebiteľovi úver vo výške 1.000,- Eur a spotrebiteľ sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s odplatom a úrokom vo výške 968,- Eur, t.j. celkovo zaplatiť 1.968,- Eur. Žalovaný ako dodávateľ v zmluve určil, že RPMN je vo výške 28 % a úrok predstavuje 68,80 % ročne. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru bol určený na deň 14.09.2016. Súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dohoda o plnení v splátkach, v zmysle ktorej sa spotrebiteľ zaviazal uhradiť veriteľovi sumu 1.968,- Eur v 12 mesačných splátkach po 164,- Eur počnúc dňom 28.09.2015. V zmysle bodu 2. predmetnej dohody zobral spotrebiteľ na vedomie, že výška RPMN bola vypočítaná na 304,10 % a priemerná výška RPMN platná ku dňu podpisu zmluvy bola vo výške 24,67 %. Dňa 14.09.2015 uzavreli zmluvné strany aj dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov

9. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 9Csp/28/2018-82 zo dňa 29.10.2018 pripustil zmenu žalobného petitu, resp. jeho doplnenie.

10. Podľa § 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.09.2014, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

11. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom od 01.01.2018 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

12. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“),

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

18. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd sa v danej veci stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v konaní procesne správne postupoval a svoje rozhodnutie správne a dostatočne odôvodnil, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje práve na napadnutý rozsudok okresného súdu.

20. V konaní nebolo sporné, že právny vzťah strán sporu založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.09.2015 je vzťahom spotrebiteľským v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka.

21. Odvolací súd k námietke žalovaného, že nebol daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe uvádza, že naliehavý právny záujem spotrebiteľa na určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy je daný vždy, čo vyplýva aj z platnej judikatúry. Následne odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2018, v zmysle ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.

22. Námietku žalovaného, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov považoval odvolací súd za bezpredmetnú, pretože o bezúročnosti a bezpoplatkovosti súd prvej inštancie nerozhodoval, keďže určil, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je neplatná ako celok v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

23. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že výška priemernej hodnoty RPMN, ktorá bola v zmluve určená vo výške 24,67 %, bola správna. Taktiež je možné prisvedčiť žalovanému, že RPMN určená v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 28 % neprevyšuje dvojnásobok priemernej RPMN platnej ku dňu uzavretia zmluvy v zmysle § 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Je však potrebné poukázať na prax žalovaného - veriteľa, ktorý s dlžníkom v jeden deň uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v ktorom bol údaj o RPMN uvedený správne a zároveň aj dohodu o plnení v splátkach k tejto zmluve, čím došlo k navýšeniu RPMN z 28 % na 304,10 %, čo je nutné posúdiť ako nekalú obchodnú prax vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá je súčasne v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a môže viesť spotrebiteľa do omylu v otázke výhodnosti spotrebiteľského úveru.

24. Odvolací súd k zmluvnému úroku vo výške 68,80 % ročne uvádza, že tento je nutné považovať za rozporný s dobrými mravmi, a teda aj samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa prieči dobrým mravom. Žalovaný ako nebanková spoločnosť sa síce pri poskytovaní úverov vystavuje vyššiemu riziku, čo sa môže odraziť na výške úrokov a tieto preto nemusia kopírovať výšku úrokových sadzieb bánk pri poskytovaní porovnateľných spotrebiteľských úverov, avšak dohodnutá výška úroku musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžernického úroku. Priemerná úroková miera spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami na obdobie 1 až 5 rokov bola v treťom štvrtroku 2015 (9/2015) určená vo výške 12,11 % ročne, čo vyplýva z údajov zverejňovaných Národnou bankou Slovenska. Úrok v predmetnej zmluve bol dohodnutý vo výške 68,80 % ročne, čo je takmer 6-násobne viac ako priemerný ročný úrok poskytovaný bankami. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a vady zmluvy sa v danom prípade týkajú jej podstatných obsahových náležitostí, preto zakladajú jej absolútnu neplatnosť ako celku s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka.

25. Skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola vyhotovená vo forme vopred pripraveného formulára a spotrebiteľ jej obsah (ako ani obsah všeobecných obchodných podmienok a jednotlivých vedľajších dohôd k zmluve) nemohol ovplyvniť už pôsobí len ako dôvod navyiac pre vyslovenie správnosti rozhodnutia okresného súdu.

26. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná ako celok, pretože obsahuje vážne nedostatky, vady a neprijateľné podmienky a jej obsah zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

27. Odvolací súd vyhodnotil zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako neplatnú, a teda vyslovil, že neplatným je hlavný záväzok. Akcesorický záväzok nemôže existovať samostatne bez hlavného záväzku, z čoho

vyplýva, že neplatný je aj záväzok vyplývajúci z dohody o zrážkach zo mzdy (keďže ide o akcesorický záväzok), obsah ktorého z uvedeného dôvodu odvolací súd neskúmal.

28. Žalovaný odvolaním napadol aj IV. a V. výrokovú vetu rozsudku, ktoré však nijakým spôsobom neodôvodnil, preto sa odvolací súd v tejto časti obmedzil len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti I., II., IV. a V. výrokovej vety v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

30. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).